

om Yuans Optræden overfor Japanerne, medens han, som ganske ung Mand, var Kinas Resident i Hovedstaden Soeul i Korea. I Vinteren 1884—85 udbrød den Opstand i det kongelige Slot, hvori Japanerne spillede en stor Rolle, og den koreanske Konge var stedt i Fare, da var det at Yuan Shih Kai greb ind med sine Soldater og frelste først Kongen, og dernæst fordrev han Japanerne ikke alene fra Soeul, men han forfulgte dem lige til Kysten ved Massanpu, hvorfra de maatte ty ombord i deres Skibe og forlade Korea, hvor der derefter i længere Tid ikke fandtes japanske Soldater. Anmelderen, der forestod de kinesiske Telegrafanlæg i Korea, hilste kort Tid derefter paa Yuan Shih Kai i Soeul.

Etatsraad Henningsen omtaler meget udførlig den kinesiske Religion, Sproget, Undervisningen, Familielivet, Told-Kommunikations og Militærvæsenet samt den store Betydning som »Fenshui« Overtroen har overalt i det store Rige, og for dem, der har Interesse i kinesiske Forhold, kan hans udmærkede Bog anbefales.

H. C. Schiern.

Hans Spethmann: Islands grösster Vulkan. Die Dyngjufjöll mit der Askja. Leipzig 1913, VIII + 144 S. 8vo, 36 Ill.

I den senere Tid har tyske Videnskabsmænd ivrig været beskæftigede med Undersøgelsen af Lavaørkenen Odáahraun paa Island, og de har allerede skrevet mange, større og mindre Afhandlinger om de derværende store Vulkaner og om disse Egnes Geografi og Geologi. I Aaret 1907 udsendte Videnskabernes Akademi i Berlin en Ekspedition under Geologen Dr. Walther von Knebel for at undersøge den vulkanske Bjærgmasse Dyngjufjöll med Kraterdalen Askja der ligger midt i Odáahraun. Et solidt Grundlag for vore Kundskaber om de derværende Vulkaner blev lagt af den danske Ekspedition under Prof. Fr. Johnstrup i Aaret 1876, senere blev Askja besøgt af Th Thoroddsen 1884 og af et Par Englændere. W. v. Knebels Ekspedition, hvori foruden Lederen deltog Maleren Max Rudloff og den unge Geolog H. Spethmann, fik et ulykkeligt Forløb; W. v. Knebel og M. Rudloff omkom under en Baadfart paa en Sø, som i Askja's sydøstlige Hjørne fylder en dyb vulkansk Indsænkning. H. Spethmann var tilfældig fraværende paa Undersøgelse i en anden Del af

Askja og undgik derved at lide den samme Skæbne. H. Spethmann fik dog i samme Sommer, tiltrods for de uheldige Forhold, Lejlighed til at gøre sig bekendt med en Del af Askja og Dyngjufjöll, men paa en ny Rejse i Sommeren 1910 undersøgte han det meste af disse vulkanske Fjælde, og en stor Del af Omegnens Lavamarker. Resultaterne af disse Undersøgelser har han nedlagt i det foreliggende Arbejde, og har sammenarbejdet sine egne og andres Iagttagelser til en Helhed, hvorved der er fremkommet en Monografi, som giver en meget god Udsigt over Hovedtrækkene i denne mægtige Vulkans Bygning. Bogens Begyndelse omhandler Dyngjufjöll's Undersøgelsehistorie efter alle forhaanden værende Kilder, og der dvæles særlig ved den ulykkelige W. v. Knebels Ekspedition. Derefter beskrives de topografiske Forhold, Højdeforhold og Klima, her beskriver Forf. bl. a. Snedyngernes forskelligartede Afsmeltningsformer, og Vindens Indflydelse paa Bjærgarternes Overflade. Forf.'s Beskrivelse af Dyngjufjölls Reliefformer indeholder adskilligt Nyt om disse Bjærges Topografi. Arbejdets Hoveddel bestaar af en geologisk og vulkanologisk Beskrivelse af Dyngjufjöll og Askja; her redegør Forf. for adskillige nye Iagttagelser bl. a. har han fundet nogle hidtil ukendte store Kratere mod S. V. i Trølladyngjuskard, hvoraf nogle, som har et meget nyt Udseende, maaske har haft Udbrud i 1875, samtidig med de store Udbrud i Askja's sydøstlige Hjørne. Forf. beskriver til at begynde med de forskellige Eruptionspunkter i Dyngjufjöll og opregner de fornemste Kratergrupper i Askja's Omgivelser, derefter følger en Skildring af den store Lavaslette i Askja's Bund, samt en Beskrivelse af de mindre Lavapartier i selve Dyngjufjöll, hvorved Forf. fuldt ud synes at have bevist, at Askja's Lavaflade engang har staaet 40—50 Meter højere end nu. Herefter følger saa en Beskrivelse af de vulkanske Udbrud i Askja 1875 efter islandske Kilder, samt en Beskrivelse af det store Askekrater (Rudloff-Krater), som dengang spredte vældige Masser liparitisk Pimpsten over hele det østlige Island, medens Pimpstensstøvet førtes til Norge og Sverige; endvidere skildres Indsænknings Udviklingshistorie siden i Begyndelsen af Aaret 1875. Bogen, der slutter med forskellige Betragtninger over Indsænknings Dannelsen og over hele den mægtige Vulkans geologiske Historie, er et meget værdifuldt Bidrag til Kundskaben om Islands Vulkanologi.

Th. Thoroddsen.